

Spørgsmaal i denne Sag, og jeg vil derfor advare imod at skrue det op til noget Stort. Grunden til, at jeg ikke anser det for at være noget stort Spørgsmaal, er den, at det kun er en meget lille Chance, for at Moderen kan holde sig skjult, som man bortrydder paa den Maade. Hvis man ved at opheve denne Regel om Hemmeligholdelse af Fødsler paa Fødselsstiftelsen, kunde opnaae, at det uægte Børn i fornødent Fald kunde faae konstateret, hvem der var Moderen, kunde jeg tildels fortaa, at det ærede Medlem kunde lægge en saa særdeles stor Vægt paa at faae denne Bestemmelse ind. Men det er ikke Tilfældet. Der gives mange Maader, hvorpaa det samme Resultat kan opnaas, ved at rejse til Udlandet, til Staane eller Hamborg f. Ex. og føde der, og naar man nu taler om Bengene eller om, hvad der kan være en Begunstigelse af de mere formuende Klasser, vil det netop ses, at denne Udvei at rejse til Udlandet og føde der fortrinnsvis vil staa aaben for de mere formuende. Jeg tror derfor, at Bortryddelsen af denne Bestemmelse ikke har nogen Betydning med Hensyn til Opnaaelsen af det Formaal, man vil naae, nemlig at det uægte Børns Moder ikke skal kunne holde sig skjult. Men jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (G. F. Larfen) i, at i den Skikkelse, hvori Bestemmelsen foreligger her, egnen den sig ikke til Optagelse. Der staar: „Ingen Kvinde maa uden i yderste Nødstilfælde optages paa Fødselsstiftelsen“. Hvad vil det sige „i yderste Nødstilfælde“? Det kan vel ikke betyde Andet, end at Fødselen er forestaaende, og det er jo dog alt Reglen, at Fødsel ikke optages paa Fødselsstiftelsen, førend Fødselen er forestaaende. Altsaa, naar det nu kun skal være udenfor yderste Nødstilfælde, at hun er forpligtet til at opgive Navnet, har det ikke meget at betyde. Jeg tror derfor, at disse Bestemmelser, der her ere samlede, og som to ærede Medlemmer af Udvalget have stillet, ikke i og for sig ere egnede til at optages i Lovgivningen. Hvad de øvrige Endringsforslag angaar, som ere stillede af et æret Medlem alene (Tang), gaa de meget videre i Retning af at udvise Forskjellen mellem ægte og uægte Børn, og der vil jeg tillade mig den almindelige Bemærkning, at min Hovedindvending mod den Betragtningssmaade og den Udvikling, som findes i Motiverne, er den, at man ikke tilstrækkelig lægger Vægt paa Betydningen af Ægtefæbet. Jo mere man hæveder det monogamiste Ægtefæb, desto mere maa man ogsaa komme til at accentuere Forskjellen mellem ægte og uægte Børn; jo mindre man gjør

det, desto mere svinder den hen. Jeg vil derfor i Anledning af, at det ærede Medlem har talt saa meget om den mosaiske Lovgivning, gjøre opmærksom paa, at det er meget vanskeligt at faae Rede paa, hvorledes den mosaiske Lovgivning egentlig stiller det uægte Børn. Der findes meget Vidt om det, naar man ser nærmere efter, og det er da meget naturligt, fordi den mosaiske Lovgivning kjendte Polygamiet. Det var tilladt for en Mand at have flere Hustruer, og saa desuden lige saa mange Medhustruer, han vilde (Ufbrydelse af Tang). Ja, maatte ikke saa mange, men det var i hvert Fald tilladt at have flere. Og det var ikke Noget, som var eiendommeligt for Søderne, men det er Noget, som gjælder om alle orientalske Folk, som kjende Polygami, og jo mere Forholdet udvikler sig paa den Maade, desto mere svinder denne Forskiel mellem ægte og uægte Børn ind, desto mindre faar den at sige. Men netop naar det monogamiste Ægtefæb hævedes, saaledes som det sker i kristne Stater, faar denne Forskiel en ganske anderledes stor Betydning, end den har under den modsatte Forudsætning. Og derfor, mine Herrer, er det heller ikke nogen Tilfældighed, at Forholdet er, saaledes som det er. Thi saaledes er det i alle civiliserede Stater, som hvile paa det kristne Grundlag. Den ærede Forslagsstiller kan ikke paavise et eneste Land, hvori man er gaaet saa vidt, som han vil gaa, eller hvori man er gaaet endogsaa væsenligt videre, end vor Lovgivning er i Henseende til Forskjellen imellem ægte og uægte Børns retlige Stilling. Vor Lovgivning er tværtimod en af dem, der stiller de uægte Børn heldigst, forsaavidt som den indrømmer dem Arveret efter Moderen og mødrene Frænder. Det er Noget, som de allerfleste fremmede Lovgivninger ikke engang gjøre, og det er, som jeg bemærkede, ikke nogen Tilfældighed. Naar man vil opretholde Ægtefæbet som den eneste normale af Staten anerkjendte Kjønsforbindelse, bliver man nødt til at gjøre Forskiel og en gennemgribende Forskiel paa ægte og uægte Børn, og saa kan man ikke ræsonnerere ud fra det Synspunkt, at de stakkels Børn jo ikke kunne gjøre ved, at de ikke ere fødte i Ægtefæb. Vil man ræsonnerere ud fra det Synspunkt, kommer man til helt at sløise Forskjellen mellem ægte og alle uægte Børn. Det gjør man, da de ere lige uskyldige enten de ere fødte i eller udenfor Ægtefæbet, i Hør eller Blodskam, eller hvad det nu er; de ere allesammen lige uskyldige i det, og skal man gaa ud fra dette individualistiske Synspunkt, maa det konsekvent føre til fuldstændig Tilfidsættelse af Ægtefæbet som den